

செவ்வயம்
திருமுருகர் துணை

ஈழத்தமிழகம் யாழ்நல்லூர்
முருகப்பெருமான்
திருவந்தாதியும் இன்தமிழ்த்
கோத்திரப் பாடல்களும்

வெளியீடு:

நல்லை திருஞானசம்பந்தர் ஆதினம்

நல்லூர்

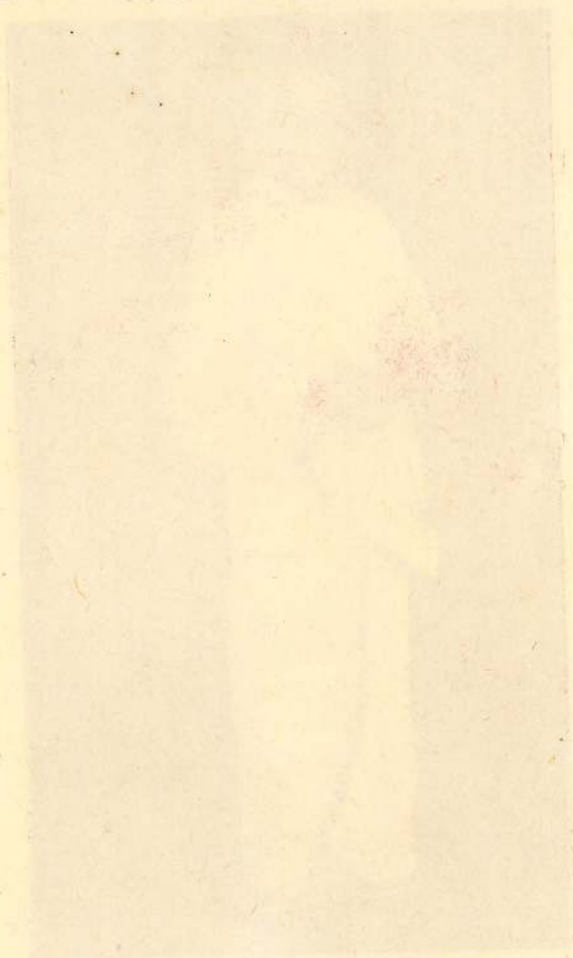
யாழ்ப்பாணம், தமிழீழம்.

விலை: ரூபா 25/-

சுழத்தமிழகம் யாழ்நல்லூர்
 முருகப்பெருமானேல் பாடிய
 திருவந்தாதியும் இன்தமிழ்த் தோத்திரம் பாடல்களும்

ஆக்கியோன்
 அளவையூர் சைவப்புவவர்
 வித்துவான் சி நா. குணேசபண்டிதன் B. O. L.
 சித்தவைத்திய கலாநிதி, சமாதான நீதிமான்
 கணநாதவாரி
 பவ ௧௯ ஆவணி மீ 1994

௭
சிவமயம்
திருமுருகன் துணை

ஈழத்தமிழகம் யாழ்நல்லூர்

முருகப்பெருமான்

திருவந்தாதியும் இன்தமிழ்த்
தோத்திரம் பாடல்களும்

வெளியீடு:
நல்லை திருஞானசம்பந்தர் ஆதினம்
நல்லூர்
யாழ்ப்பாணம், தமிழீழம்

உ

குருபாதம்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி கவாமிநாத தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசார்ய ஸ்வாமிகள்
குருமஹா சந்திதானம் - ஆதிமுதல்வர், ஸ்தாபகர்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி சோமகந்தர தேசிக ஞானசம்பந்த
பரமாசார்ய ஸ்வாமிகள்

இரண்டாவது குருமஹா சந்திதானம் - ஆதீன முதல்வர்

நல்லலை திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனம்

பருத்தித்துறை வீதி, நல்லூர்.

யாழ்ப்பாணம், ஈழத்தமிழகம்.

அணிந்துரை

சைவ நெறியோடும் செம்மனச் செல்வர்களே!

நல்லூர் முருகன் திருவந்தாதி வெண்பாப் பாடலிலும், தேசத்திரப் பாடல்களும், என்னும் நூலின் பிரதியைப் படித்தோம், பெரும் மகிழ்வுற்றோம். உண்மையில் அளவையூர் உயர்திரு. வித்துவான் சி. நா. கணேசபண்டிதனார் அவர்கள் நற்றமிழ் வல்லுனர், நல்ல கவிஞர், என்பன வெள்ளிடைமலை. முருகப் பெருமானின் புனித பெருமைகளை ஆழ்ந்தறியப் பல நூல்களைக் கற்க வேண்டும் அந்த வகையில் பண்டிதர் அவர்களின் பாக்கன் நிறைவான பக்தி மிளிர்வும், சொல்வன்மை, பொருள்நயம், சுற்பனை அலங்காரம், சந்த இன்பம் முதலியன அமைந்திருப்பது விபத்தற்குரியது. முருகப் பெருமானின் திருவருள் இல்லையேல் இவை வசைப்புறாது.

முருக பக்தர்களுக்கு இந்நூல் நல்லதொரு விருந்தாகும். ஒருமையுடனும், திரிகரண சுத்தியுடனும் பாடி, முருகப் பெருமானின் திருவருளை நிச்சயம் பெறலாம்.

என்றும் வேண்டும் இன்ப அன்பு.

ஸ்ரீலக்ஷ்மி குருமஹா சந்திதானம்

07-06-1994

தமிழீழப் பிரதேசச் செயலாளரும், பலசிறுகதை பெரு
நாவல் தமிழ் நூல்களை ஆக்கியோனும், முதுபெரும்
எழுத்தாளருமாகிய

கலாநிதி க. குணராசா (செங்கை ஆழியான்) M.A.

அளித்த விதந்துரை

அளவைப் புலவர் வித்துவாணி சி. நா. கணேசபண்டிதனாரின்
நல்லூர் முருகன் தோத்திரமாலையைப் படித்த போது என்
மனதில் இருவிதவுணர்வுகளை ஏற்பட்டதை உணர முடிந்தது.
ஒன்று, ஆக்கவிலக்கியத்திற்கு அழகும் வலிமையும் சேர்க்கும்
கவிதைகளைப் படித்த உணர்வு. இரண்டாவது, நெருக்குதலும்
இறுக்கமும் கொண்ட இன்றைய வாழ்வின் எழுத்தத்திலிருந்து
வீடுபட மனதில் எழும் இலேசான உணர்வு.

உண்மையில் நல்ல படைப்பின் சமூகப் பயன் இவையே.
கணேசபண்டிதனார் இத்துறையில் ஏற்றெனவே பல கவிதாஞ்சலி
களை ஆக்கியுள்ளார். விநாயகப்பத்து, ஒருபா ஒருபது, பஞ்ச
ரத்தினமாலை, விநாயகபரத்துவ விளக்கம், நயினை நாகபூசணி
தோத்திரமாலை அம்பாள் என்ற அன்னாரின் கவிதை வரிசையில்
நல்லூர் முருகன் மீது பாடியிருக்கும் இப்பாட்டுக்களுமமைகின்றன
அவரது கவிதைகள் சொல்லோட்டமும் அலங்காரப் பக்திச்
சுவைகளும் ஆற்றொழுக்கான தெலிவியூர் துர்க்கையம்மன் திரு
வந்தாதியைக் கொட்டி நனைக்கின்றன.

இக்கவிதாஞ்சலியில் இடம் பெற்றிருக்கும் நல்லூர்கோயிற்
திருப்பதிகங்கள் பக்திச்சுவை நிறைந்தவை. புலவர்கணேசபண்டி
தனாரின் கவிதைத் திறனையும் சொல்நயத்தையும் இப்பதிகங்
களில் காணமுடிகிறது. ஆழ் மனதிலிருந்து மெய்மையின் வெளிப்
பாடாக வெளிவரும் இப்பதிகங்களை உள்ளத்தை உருக்கும் ஆற்ற
வுள்ளவை. திருவந்தாதி பண்டிதனாரின் வித்துவத் திறனைக்
காட்டுகின்றது. கிர்த்தனைகளை இசைஞானத்தோடு பாடும்
பொழுது பண்டிதனாரின் இசைத்தமிழினிமை புரிந்து கொள்ள
முடிகிறது.

கணேசபண்டிதனாருக்கு வயது 84 என அறியும் போது
அவர் தோற்றத்தின் இளமை வியக்கற்பாலது. இறைவனைப்
பாடும் பணியிலுள்ள பெரியவர்கள், முதுமையும் தளரா
எழிலும் முகத்தில் எதற்கும் அஞ்சாமையும் குடிகொண்டவர்கள்
என்பதற்குப் பண்டிதனாரை ஒரு சான்ற.

இறைவன் அன்னாருக்கு நீண்ட ஆரோக்கியத்தையும்,
தொடர்ந்தும் அவன் புகழ் பாடிப் போற்றும் ஆற்றலையும்,
அளிக்க வேண்டுமென்ப பிரார்த்திக்கின்றேன்.

பிரதேசச் செயலகம்,
வாழ்ப்பாணம்.

10-06-94.

கலாநிதி க. குணராசா
(செங்கை ஆழியான்)

நூல் நுதற் பொருள்

—0—

செந்தமிழ் கொட்டிய ஊந்தமிழ் அதிபதி
பந்தமில் தென்னா டுடையவர் சிவனை
அருகறை துணிந்த பொருளது தமிழர்
கருவீனி லுறிடும் கடவுட் தேறலாம்
செந்தமிழ் கொழியெனும் ஊந்தமிழ் சுவைய
ஆமிழ்தினு மினிதென அள்ளிப் பருகிய
குருகுறு முனிமுதல் கொண்கசெந் தமிழ்த்தாய்
திருவடி தொழுவார் தீப்பா டுடையரோ?
பலநல லூறினிய பங்குகொள் ஞானராய்க்
குணநலங் கண்டு குணக்குன் றேறிய
மலர்தலை யுலகத்து மாண்பு மறையுமோ

அதனால்—

மாதவன் பதமடைந் திவ்வைய மிசைந்திடு
மாதமிழ்த் தெய்வம் மலர்ந்ததென் னனத்தே
மாமுகப் பிரானையும் மருவு செந்தமிழ்
தாங்கிய முருகனைத் தங்கு நல் லூரில்
காவிய மாக்கித் தருகிறேன் தமிழையன்
தேடருஞ் சீருறு வீடருள் கந்தனைநி
பாடுவ தென்பதிப் பசலிக் காஹோ
விரிதமிழ் மறையினைப் பரவ வளர்ப்பது
சரிவர வரம்பு கட்டுவோர்க் கல்லது
முன்னருள் பெறாதஇவ் எளியனேற்கேது

ஆயினும்—

முன்னினைப் பயனாகி முகிழ்ந்த செந்தமிழ்
என்தீவினைப் பயன் எடுத்தெறி வதற்காய்
நல்லூர்க் கந்தனை நன்மனத் திருத்தி
பொல்லா வினைகளைப் புகுத்திடா காக்கெனப்
பல பாடகளைப் பாடினேன் படைத்தேன்
இயற்பா மூலம் திருவந் தாதியும்
பயன் படுமூலம் பலவர்க்கப் பாக்களும்
ஆக்கி யதனை யருள்நோக் குடையார்

நோக்கினில் விட்டேன் நோதலிலெவெனச்
சாற்றினர் மேன்மக்கள் சாற்றுதல் இனிதே

இனிதே பாக்களை

பொற்கலத் தமுதென போற்றிப் புகழ்ந்த
நற்குல ஞானரின் நவிலுரை முகிளே
பிகிளே யடியேன் பிதற்றிய பூம்பொழில்
மின்னே யெனஒளி மேவிய குமரனின்
பொன்னேர் மேனியைப் பூக்குட லரகிதி
தூய நல்லூரிற் துளிர்த்த செம்மையை
துரிதமா யோதுதல் சொற் பொருள் நீடா
பற்றிய பாசப் பந்தப் பிணையிபாகி
சொற்றுணை ஆடியான் சுட்டபொன் மொழியாகி
கற்றவர் உற்றுறச் சொற்றினன் தமிழே

தமிழே! தாயே!

தலை கொடுத்துன்னை தாங்கினான் தமிழ்மகன்
விலையி லரதுன்னை வேண்டினர் வேற்றவர்
தொண்டர் நாதனைத் தூதுசெகி விடுந்தாய்
உண்ட பாலனை முதலைவாக் எடுத்தாய்
கண்ட எலும்பினைப் பெண்உரு வாக்கினாய்
பண்டை மறைகளைப் பூட்டிய கதவினை
விண்டுன் பாசரம் விளம்பத் திறந்தாய்
அண்ட உலகின் அருட்டிரு முனிகள்
வேண்டி நிறவுமி வேண்டாக் குதம்பையாய்
குண்ட குறுமுனிசிகு கும்பியாய் குவிந்தாய்

இன்று நல்லூரில் அன்னையே!

ஆடு மழகனின் அருள்பொழி மொழியாய்ப்
பாடு கிடப்பவர் பாசர மொழியாய்
தேடி வருபவர் தீந்தமிழ் மொழியாய்
ஓடி யோடி நூலவழி ஒடுமாய்
என்னே! வியப்பு என்னே! ஆட்சி
தமிழ்சகி கமுருகன் தனிவே லேந்தி
அமிழ் தெனக்காணும் அருள்கனி கையருடன்
மங்குல் பசுமரடம் மதிபடி மானிகை
எங்கும் பெருவீதி எழிலிபதி சுனைகள்

தங்கு நவரத்தின கூடம் விதானம்
சந்து புகுத்திய சாளரம் தம்பம்
இந்திர நகரென எடுத்தாள் பதியில்
நிற்பவன் முருகனை நினைத்தவன் கணேசன்
பொற்பணி பாக்களால் போற்றிப் பணிப
ஏற்புடைத் தோவென எண்ணினேன் வியப்பே
அன்பினால் அறிவினா வருளினால் ஆடைந்த
இன்பப் பாக்களை இனித்த எம் முருகன்
பனித்த பாதங்களில் படைக்கின்றேன் ஏற்குக்!
முன்செய் வினையொன்று முனைத் ததுவே
பின்செய் வினையினைப் பிடரியிற் றள்ளி
ஆள்ளிவை யவற்கொரு ஆகுதிப் பாவெனத்
தெள்ளிய னனோவலி தெளிந்து வைத்திட
ஆக்கினேன் அந்தாதி அருள் திற்ப் பாக்களுந்
கட்டினேன் மாலை கந்தளி ஐயற்கே
விளக்கினுள் எரிதிரி விடும் புகைக் கொழுந்து
அளக்க மடியாத ஆதங்க மூட்டினும்
அருள் விளக்கி கொளியை யணைப்பரோ வித்தகர்
புகையை மறந்து புத்தொளி விளக்கைத்
தகையென எண்ணித் தாங்குவர் புலவோர்
இருளை நீக்குவது எழிலினைக் கொளியே
மருளை நீக்குவது மறைமொழி விளக்கே
இனித்த பாக்களை ஏற்பவன் முருகன்
பனித்த பாக்களைப் படிப்பவர் அடியார்
அணிந்துரை சிறப்புரை அருளிய செல்வர்க்கும்
அச்ச வாகனம் ஏற்றிய அறிஞர்க்கும்
நயப்புரை வியப்புரை நாட்டிய நண்பர்க்கும்
கயப்புணர் விலலாக் கலைஞர்கள் பலர்க்கும்
ஆதினந் தரும் அருட்டிரு ஞானிக் கும்
அடியேன் வணக்கம் அருளுடன் நிறைக

அதனால்

மிடிமை நீங்கி மெய்ப்பொருள்
கடிதிறிற் காண்குவர் கருணைக் கடியரே
என்றும் மறந்தறியே நெனநெஞ்சத் தேவைத்து
நின்று மிருந்தும் நெடுவேலை மன்றதிரு
நகிலையிலே கண்டு நாவுக்கரு ளேற்றி
நல்லையிலே பெற்றேன் நயம்.

நல்லூர்க்கந்தன் கீர்த்தனைகள்

—0—

பல்லவி

1. ஈழநல்லூர் கந்தனை நினைமனமே — அமரன்
ஈழத்துச் சோதியைப் பணிதினமே — ஈழநல்லூர்

அனுபல்லவி

அலைத்திடும் வலிவினையை அதுத்திடுவான் — அவன்
அருள் கண்டாடு திவினைகள் அடங்கிவிடுமே — ஈழநல்லூர்

சரணம்

1. தேவர் இடரறுத்த தேவனெயெம் — அடியார்
தேடிவந்து பணிபுரியும் தேவபாலனே — நல்லவள்ளி
நாதனே
ஆடுமயிலேறி மங்கையிருவர் பக்கமாய்
அணைந்து நின்றே காட்சிதரும் அத்தன்மகனே
— ஈழநல்லூர்
2. தென்கு தமிழ் மொழியால் வைதாணரையும் அணைக்கும்
திதிருண கிரிசெப்பிய வாகினை யெண்ணி
மோனநிலை நின்றருள செல்லப்பர், யோகர்
ஆனதவ முனிகட் கருளித்த சிவகுருவாம் — ஈழநல்லூர்

பல்லவி

2. இன்னும் இரக்கமில்லையோ என்னநிலை முருகா — இந்த
ஏழையின் வேதனை தீர்த்தற்கு வழிசெய — இன்னும்

அனுபல்லவி

நத்தித் திரிபுமிந்தப் பத்தியிலிளாப் பாவியேன்
வத்தித் துடக்கருங்கிப் பித்தப் பிணிக்ஞையாய்
நித்தம் நடைப்பினமாய் சத்தியிலாமல் இப்போ
வந்தேனுன் திருவடிக்கே வல்லமை போனபின்பே — இன்னும்

சரணம்

1. சரண பவாவெனும் சடாச்சர மேழையும்
ஈரகர சொல்லாமல் அநுதினம் கெட்டேனே
குரிய வொளிபோல ஞானசகட ரொளியால்
பாவி யெனைக் கருக்கிப் பவக்கடல் மூழ்கவிடா-தின்னும்
2. பிறவிப் பவக்கடல் வேண்டாமையா இனி
பெற்ற துன்பங்கள் போதுமையா வினையேன்
அவினையும் அப்பனும் நீயென ஆண்டருள்வாய்
பினைவரும் வினைகளை வேதனை செய்யா வெனைக்கு
— இன்னும்

நல்லூர் முருகன் திருப்பதிகப் பாமாலை

— 0 —

1. பத்தியா யுனதடியார் பேரருளை வாய்மடுத்தப்
பருகுதொறும் பருகுதொறும் தீத்திக்கு மமுதமென
நித்தியமாய்ப் பஞ்சமலர் நீநிறிழல் திருப்பாதம்
சத்தியமாய்க் கைபிடிப்பச் சார்ந்தவனே சங்கத்தமிழ்
வித்தியனே விளங்குதெய்வ வேதியனே எங்கவினை
தீர்த்தருளும் வேலவனே விண்ணுளகும் மண்ணுலகும்
சித்தனெனநீ தேவருறை திருபூத்த நல்லூரில்
முத்திர வந்தவனே முழுமுதலே முருகையா :
2. சந்தா முருகா கலியுகத்தின் கலைக் கடலே
நந்தா வினக்கே நானிவத்தின் நாயகனே
சந்தா குலத்திலெனைச் சீராகக் நல்லூரில்
வந்தான் வாயென்று வரங்கிடந்தேன் வடிவேனோய்
3. காமன் கணைக்காளாய்க் கானகத்துக் குறமாதைக்
காதலித்த கருணை வீரா
கனிந்தமொழி வள்ளியை இச்சைக் கினியவளாய்
கானமர் சத்தி பாக்கி
நாமமா யிரங்கொண்ட நல்லசிவ னிளமதலை
நல்லூரில் இல்ல மைத்து
நாவலர், யோகர், செகிஸ்பர் ஞானிகள்
நாற்றிசையுங் காவல் செய்ய
நாமமணி கடம்பனே தரணியோர்த் கருணபுரிய
தனிவேல் ஐக்கொண்ட தவனே
தவமறியாச் சூரனைத் தண்டித்துன் கொடியேற்றி
தவமுன்ற மயிலு மாக்கி
வாமனா முனதண்ணன் வழங்கிய திருவருளால்
வள்ளியை வேட்டு வந்து
வரிசையாய் வருமடியார் திருவருளைப் பெற்றுய்ய
வந்தமர்ந் தாய்வடி வேலனே
4. பூசும் தென்னையும் பொற்கொன்றை செருந்தியும்
பூமுல்லை சோலை நல்லூர்
பொங்கிவரு மக்களின் ஆராதனை பூசை
புனுகு வீபூதி யுடனே
பாகான சந்தனங் குங்குமஞ் சவ்வாறு
பசும்பால் பனித்த விளநீர்

பாலுடன் னேனும் பழை சங்கனும்
 பாலித் துஹி விரையித்
 பரவமுட னோதுவார் பண்முறை படித்தவிசை
 பகுத்தறியு மடியார் கண்ணீர்
 பாதங்களைக் கழுவிப் பனிந்துவகு மருவியில்
 பக்கோடி மக்கள் தோய்ந்து
 பாவங்களைக் கழுவிப் பாரிக்கு முனதருளைப்
 பரிந்து பெறவே பாங்கித்
 பாவையரோ டீர்திமயிலே றிவினையாடிதும்
 பாலனே பரதேசி மனே.

5. கணைத்தவ ரருந்தங் கரும்பினினை கவையே
 கருபொதிச் செத்தமி ழொலியே
 இளைத்தவ ராறுநீ இனிழல் தருவே
 இரப்பவ ரேந்து மினியநற் கனியே
 உழைப்பவர்க் குற்ற உறுதுணை யுயிரே
 உண்மையர் போற்றுமுயர் நல்லூரில்
 விளைந்திடு செல்வம் னனை விக்குமையனே
 வித்தகனே காணவென் விழிகள் குளிர்ந்தனவே.

6. நசுவலர் கண்டமண் நல்லூரில் தமிழருளி
 பாவலர் நாப்பட்டுப் பரந் துகொண் டேடு ருக்
 காவலன் முருகேசன் கணிந்திருந்து களிப்படைய
 தாவடித் தொக்கேறித் தலையியரோ டமர்ந்திருந்தான்

7. பூத்த தாமரை புனல்வழி செல்லப் புலனடக்கி
 காத்த ஞானரின் கண்மம் களைந்திடு ஞானவேலன்
 ஏத்து நாரியர் இருவரை இடம்வலம் வைத்தும்
 பேற்றை நல்லூர் கண்டபின் காணவும் வேறுமுண்டோ

8. தமிழை உயிராக்கித் ததிதுவத்தை உடம்பாக்கித் தரணியிந்த
 அமிழ்தமே அல்லல்கடெ அருளிந்த அழகேசா எல்லாநனை
 இமிழ்திரை ஞாலத் தேத்த வுன்சத்தவேல் விரைந்தெழுந்
 துமியும் பேரொளி நல்லூரில் கான்பதில்லால்வேறுகாண்பனோ

9. தேவரோ டிகல் கொண்ட வஞ்சகச் சூரனை
 தடிந்த வேல்கை யிருப்ப
 தாவுமயி லேறிவந் தடினரின் குறைநீக்கு
 ததிது வாரணக் கொடியிருப்ப
 பாவஞ்செய் குண்டரின் தாக்கீழி உடலிபிளக்கும்

பருத்த கூர்வா ளிருப்ப
சாவத்தில் ஐயிலம்பு சண்டாளரைக் குத்திச்
சல்லடைக்க கண்ட னாக்க
நாவதோ றிருக்கின்ற நற்கலை வாணிபுரை
நயந்தோரை ஆளு முருகா
பாவினா னுன்னையே பற்றினே னடிமைகார்
பாவையாவி வள்ளி பரனே.

10. புலவனையப் படைத்த பிரமனை அடைத்துப்
புலவனுக் கருள் புரிந்தாய்
புத்தரை எதிர்த்துப் பத்தரை நிறைத்துப்
பூவிலே யின்பந் தந்தாய்
சிவநெறி தூற்றிய சமணரை வதைத்துச்
செந்நெறி காண வைத்தாய்
சித்தநி களிகூர்ந்த செம்மனச் செல்வியின்
செந்தமிழ் கேட்டு வந்தாய்
தவநெறி தாங்கிய தலைச்சங்கப் புலவர்க்குத்
தலைவ னாயமர்ந் திருந்தாய்
தரணியில் நீயாற்றும் தக்கோல நடனங்கள்
தரம்பேசிக் காண முடிமோ
அவமான வசழ்வினில் சுடபோகந் தேடிடும்
ஆற்பரைய டக்கு மையவி
அண்ட சராசர மொடுங்கவாழ் நல்லூரில்
அடிவைத்த ஞான குருவே.

11. வேதநெறி பிறழா விண்ணவரிகள் போற்றும்
வித்தகா சத்தி மகனே
நாதமொடு விந்துவுரு நவபா சாணத்திக்
நனைந்திட்ட தங்கச் சிலையே
பாதம் பதித்திட்ட பழநியோ அலுவது
பாகரக் கேட்ட நல்லையோ
காதிரன் டடங்காது தமிழோசை கேட்கவே
பன்னிரு காது கொண்டாய்
ஆதியே அசுரக் கொடுமைகளை அழித்திடும்
ஆயில்வேற் கைமுரு கையனே.
சோதியாய் உகைளும் திரிபுராந்தக குமாரசா
சொர்ண வடிவான குகனே.

12. நாடினேன் நலிந்துன் திருவடி மனத்துவி
நாட்டியென் இடுமீபைகள் அகை
தேடினேன் தேடி ஒளியகல் நயனம்
திகைத்தபின் செய்வதேதென அறியாப்
பாடினேன் பாட்டினுள் பரந்தவன் குடிபுகு
பண்பெருகு நல்லூர்ப் பதியில்
ஆடினேன் அழுதேன் அரற்றினேன் கண்டேன்
அப்பா முருகாவெனுநாமம்.
13. அருள்தருங் கடலே ஆணந்த வெள்ளமே
அருகிருந் தறிவு மாற்றி
பெருந்தமிழ் தோய்ந்த கலைக்கடல் நாவலன்
பிறந்த நல்லூ ரெனும்பதி
அருக்கன் அலர்த்திய அணிதமிழ் மலர்க்குலை
அரிக்கண முழச்சிந்தும் தேன்துளி
வீருப்புறு வீதியெங்கணும் விரிய வினைந்தது
அப்பா முருகாவெனுநாமம்.
14. கற்றிலேன் ஏதுக்கலைஞன் மறியேன் கனகதரு
புலகிவழி மயங்கி நின்றேதும்
உற்றிலேன் பேசையேன் மனம்புகு பாசையி
லுழன்று நிலைநடு மாறி
வற்றலா யுடன்பாறி உழுத்து நோய் வாட்டி
வதைசெய வாற்றாணையினாள்
பற்றினேன் நற்றுணை இதுவெனக் காட்டும்
முருகாவெனுந்திரு நாமம்.
15. மஞ்சளாமதில் மாடமும் மாநீர்ப் பொய்கையும்
மயங்கு மங்கையர் பூசெறி சோலையும்
அஞ்ச விலையென வஞ்சியர் ஓதிலும்
அரியநற் பாசுர மாலை யஞ்செறி
நங்க கடடிய கண்டனின் குமரன்
நம்வினைக் கருஞ்செயு மாதிரி லூரினில்
மிஞ்சமா வருள்பெற வடியார் கூவிடும்
வினையழி திருமுருகா வெனுநாமம்.
16. அறந்திகழு மண்புடனே யறிவு மாற்றி
அலைபுலன்கள் வழிப்படுத்தி இடரும் நீக்கி
மறப்பினா முப்பொழுது மேத்தி நல்லை
மாநகருள் குடினாமும் மாயு ரானை

இறப்பினும் தொழுதொண்டர் தொண்ட னான
 இற்றைவரை னிறியா தன்ன நாயேன்
 நிறமுளும் இருமங்கை நடுவில் காண்கண்
 நீர்மல்க உளமுருகு நாளென் நாளோ.

தூராத நிறையன்பு கொண்ட தொண்டர்
 துதித்துவரு மடியாநின் திருப்புக மும்பாடி
 ஆராத மனங்குழைந்து அமுத கண்ணீர்
 அழகுதவழ் நல்லூரில் ஆறாய் ஓடி
 சீரான வள்ளிதெய்வ யானை பச்சம்
 திசு திருவரங்கன் மருகன் பாதம்
 பேராழி ஆகிநிற்கும் பேற்றைக் காணப்
 பெருமானின் அடிவருடும் நாளென் நாளோ.

முருகா வாழி

பொன்பூத்த இமயப் பொருப்பரசி தருமதலை
 பொங்கு தமிழுணர்ந்த வடிவே
 போதமெய் ஞானவழி காட்டிடும் புனவனே
 புங்கவர்க்கோம் பொருளித்த புதனே
 வன்பூத்த சத்திவேல் சுரங்கொண்ட வேலனே
 வலைவுணர் உரங்கிழித்த வாலனே
 வாதாடக் கிழவியை வழக்குக் கிழுத்தவளை
 வம்பு தமிழ்சேட்ட வரனே
 மின்பூத்த கொடியிடையாள் வள்ளிமண வாளனே
 மேவுசெந் தமிழ்ப்புலவர் மெச்சுபுலமே
 மென்னடிசை சுழைநாதம் கேட்டு மெய்யடியார்கள்
 மிடிபோக்கு ஞான நிதியே
 தென்பூத்த நினதுஇணை பதமலர்கள் இறைஞ்சுவார்
 சிந்தித்த வரங்கள் அருள்வாய்
 தேவனே நல்லையிற் சூடியமர் முருகனே
 தீபசடாச் சரனே வசுழி;

அருண்ணனை செங்கமலப் போதுநிகரஹமுமும்
 அணையாத நாட்டம் நால்முனரும்
 ஆமரரிடர் தீரவினை யாடுகர மீராவும்
 அருவிக்கு வெற்றி வேலும்
 கருணைகொள் ளிரு குமர்கன் கனிவு மொழிபேசிடக்
 கவினா டுமிரு பசுமும்
 கலைசெறியுஞ் செந்தமிழ் விழுங்கிய மகிழ்வினால்
 காமமயிலேறி யாட
 வருண வைடுரியம் மரசுத முத்துமணி
 வளைந்து மும்மார் பிலங்க
 வனபத்திர பூங்கோலை உள்ளோடித் தொண்டர்
 வரங்கேட்டு வளைந்து நிற்ப
 தருணமென வமரர்பணி திருநல்லை குடியனை
 தயாபரன் குமரன் வாழி!
 துங்கி மலபரிபா கஞ்செய்திடு மடிவாருந்
 தவமுத்தர் பலரும் வாழி!!

நல்லூர் முருகன் கோயிற் திருப்பதிகம்

- 0 -

1. ஓங்காரத் துட்பொருளாய் நின்றான் தன்னை
 ஓராறு சென்னிமிளிர் உடையான் தன்னை
 பாங்காரும் படர்சிறைய புள்ளி னானை
 பார்வதியின் மடிமிசை யிலூர்ந்தான் தன்னை
 தேவிகாரும் குழம்பொழுகும் தொடை யினானை
 தேவர்கோன் புதலிபுணர் செம்மான் தன்னை
 ஈங்காரத் தொனிசெய்யும் பொழிவநின் றானை
 எழிமிழக நல்லையிற் கண்டேத்து கேளே.
2. பன்னிரண்டு கையுடைய பாலன் தன்னை
 பாவைக் கருள்கரந்த பசுவான் தன்னை
 மிக்கொடியா ரிருமருங்கும் மிளிர்வான் தன்னை
 மேலுலவு ஞாயிற்றின் மேனி யானை
 பொன்னிரண்டு பாதமலர் காட்டி னானை
 பொங்கரவஞ் குடினார்க்குக் குருவா னானை
 மன்னுபுகழ் பெருகிவளர் நிலத்தி னானை
 மாசற்ற நல்லூர் கண்டேத்து கேளே.
3. பஞ்சபுல னொடுங்க நின்றருள்வான் தன்னை
 பாசுரத்தி னிசையினுள் படிந்தான் தன்னை
 வஞ்சவுணர் பொடிபடவே வீழ்த்தி னானை
 வாராத செவ்வமெல்லாம் வருவிப் பாளை
 கஞ்சமலர்ச் சேவடிபைக் கழுவுந் தொண்டன்
 கணேசனார் பாட்டில் நின்றா டுவானை
 விஞ்சுகழ் மிஞ்சிநிற்கும் வேலோன் தன்னை
 விரவிவரு நல்லூர் கண்டேத்து கேளே.
4. கார்படியும் சடகீழுந்த செந்தி லானை
 கலை முதிரும் பழமுதிரீகா வாடினானை
 சீர்பொதிந்த திருப்பரங் குன்றுச்சி யானைச்
 செப்பரிய ஓளவைமனம் குடிகொண் டானை
 போரணவு வாரணமே கொடியாய்க் கொண்டு
 புகழ்பெருகு மேரகத்துட் புகுவான் தன்னை
 ஏரணவும் வேங்கடமே உறையு ளாகி
 எழுந்தவனை நல்லூர் கண்டேத்து கேளே.

5. இலங்கு வெண்பிறை குடும்ப னாரின்
இனியநுதல் விழிப்பொறியில் தோற்றி னானை
வலக்கையில் வேலேந்தும் வள்ளல் தன்னை
வானவர்கள் குறைதீர வேல்விட் டானை
இலங்கையர்கோன் தோனறுத்த இராம னார்ச்சு
இனியநல் மருமானா யியைந்தான் தன்னை
கலைவளரும் யாழ்ப்பாணம் மருவி நின்ற
கருவூரம் நல்லூர் கண்டேத்து கேனே.
6. ஞானமே வடிவாகிப் பழனி சென்ற
நாயகனாய் நல்லூரிற் படிந்தான் தன்னை
வானமே புகழோங்க நின்றான் தன்னை
வள்ளிதனக் கின்பகக மீந்தான் தன்னை
கானமுறு கடம்பமலர் ஆணிந்தான் தன்னை
கானவர் கோனமுன் வேங்கை ஆயினானை
சனமுற்ற தேவர்கட் கிரங்கி னானை
இனித்தவனை நல்லூர் கண்டேத்து கேனே.
7. தேவருறை சேலைவா யமர்ந்தான் தன்னை
தேவர்பணி யாற்றமனம் மகிழ்ந்தான் தன்னை
பூவையர்க்கு சன்னிதியிற் புகுவோன் தன்னை
பூமலரும் மாவிட்ட புரம் கண்டானை
ஏவர்க்கும் இன்னரு னைப்பாவிப் பானை
ஏர்கொழுவும் ஆவினன் குடிநின் றானை
சேவற் கொடியுயர்த்தும் செவ்வேள் தன்னை
சேயோனாய் நல்லூர் கண்டேத்து கேனே.
8. அண்டமுதற் சராசரங்கள் ஆனான் தன்னை
அருந்தமிழாஞ் செந்தமிழில் அடங்கினானை
புண்டரிக வதனத்தான் வள்ளி தன்னை
பூலோக மறியமனை ஏற்றான் தன்னை
விண்ணாதி பூதமெல்லாம் விரிந்தான் தன்னை
விரவேல் கொடுமையை உடைத்தான் தன்னை
கண்ணுக்குள் மணியாகி நின்றான் தன்னை
கார்தழவு நல்லூர்கண் டேத்து கேனே.

9. வல்லகரர் உயிர்போக்கி மாவைக் கீண்டி
 வானவர்கள் சிறைவிடுப்ப வாழ்த்தி னானை
 சொல்லுதிருப் பரங்குன்றில் சுரர்கள் போற்றச்
 சுந்தரியைச் செளந்தரியைத் தெட்டான் தன்னை
 பல்புகழ்சேர் குட்டைமுனி பரிந்து வேண்ட
 பைந்தமிழுகி கிலகிணம் பன்றான் தன்னை
 எல்லையிலா உருமாறும் வேலன் தன்னை
 எழிலாரும் நல்லையிற் கண்டேதிது கேளே.

10 சுட்டபழ மீந்துதமிழ் கேட்டான் தன்னை
 சுடலையிலே ஆடிநின்றான் மைந்தன் தன்னை
 வட்டிலிலே பால்சுரக்க உண்டான் தன்னை
 வாதாடும் நக்கீரற் கருவி செய்தானை
 நிடைமயிலே பரமற்குக் குருவா னானை
 நிலைதவறு மயந்தனலயில் குட்டி னானை
 இட்டமுடன் அன்பர்மனம் இருள் சேராது
 இலங்கு நல்லூர்பதி கண்டேதிது கேளே;

உ

நல்லூர் முருகன் தாண்டக தோத்திரமாலை

- 0 -

1. மின்காட்டுந் கொடியிடை யான் வள்ளிக்கென் றும்விருப்—
 பொருப்புருவு வேற்கை யோன்காண் [பவன்காண்
 நன்பாட்டுக் கிழவிதமிழ் நயப்ப வேண்டி நாவல்தரு
 ஏறிவிளை யாடி னோன்காண்
 மென்காட்டுங் கடிக்கடம்பின் மருங்கேநின்ற மெருகுமுல்லை
 கண்காட்டி கண்டு வண்டு
 தென்காட்டச் செழும்புனத்தின் யாழ்நட லூரில்திரு
 காணை னென்சிந்தை யானே [வளிப்பான்
2. மன்னுதண் பொழிலுந் தடாகமும் மணிதூங்கு
 மாடமா ளிகையமர்
 தென்னவன் வளர்த்த செந்தமிழ் சொல்லிய
 தேவசே னாபிபதி
 கன்னிய ரிருவருடன் காதலா யமர்ந்திடு
 காமருவோங் காரவடிவுள்
 வன்னிமா மரந்துன்னி வீழ்ந்திய வடிவேலனை
 யாழ்நல்லூர்க் கண்டேனே.
3. வேதத்தை வேதத்தி னின்சுவையை விழுமிய
 அடியார் விழுங்கும்
 கோதிலாக் கனியைக் குன்றேறுந் குகனை
 குவலயந்தொழு குமரனை
 ஆதியையென் னினியவமுதை யாளுமப்பனை பொப்பிலா
 மணியெ னஇரு
 மாதரைச் சேர்த்திய மயூரனை மாடஞ்சூழ்
 யாழ்நல்லூர்க் கண்டேனே.
4. கானமர் வள்ளியைக் காதலால் வரித்த
 கருணைக்கட லமுதை
 வானவர் போற்ற அவுணரை யழித்த
 வண்ணச்சிவக் கொழுந்தை
 தேனவிழ் செந்தமிழ் தீட்டிய புலவனைச்
 சிறைமீட்ட தேவனை
 மீனமர் னொய்கைசூழ றுபடைவீ டுடையானை
 யாழ்நல்லூர்க் கண்டேனே.

5. பிணிவளர் குரம்பை பெரிதென எண்ணிப் பெருமைகள்
பலப்பல பேசி
அணிபன சூட்டி ஆர்வமோ டுணவு நிறைநிறை
யூட்டி யழுங்கும்
மணிமலர்த் தரர்புனை மல்கைய ரிருவர் கைகொண
வண்ணீகுநிந் தண்கைவேல்
திணிகொ ளடியவரீ பெருதயர் ரறுக்கும் பெருங்காவளர்
நல்லூர்வணங் குதும்நெஞ்சே.
6. வணங்கலிசி குரனுஞ் சுற்றமும் செருகனத் தவிய
வேகிவிட்ட குமரன்
பிணங்குமவனை நெடுவேல் நுதிமுசுநி கிழிப்பக் குக்குட
மயூர முமாகி
அணங்கி வணங்கத் துவசமு மூர்தியு மாக்கி
யருளி யங்கே
இணங்க விருந்தனன் இருவாலை களுடன் நல்லூர்
காணவாவென் மடநெஞ்சே.
7. குலைதெங்கின் செங்காயும் குவிசமுகின் பாளைமுத்தும்
றாய்மிளிர எங்கும் [குவிந்தொன்
நிலையான பகஞ் சாலை நெடுந்தருக்கன் தருமலர்கள்
நிறைந்து நிற்கும் [மணம்வீச
மலையாரிந்த கோலஞ்சேர் மணிமாடக் கோபுரமும்
மகிழ வைக்கும் மிகமின்னி
கலையாரும் யாழ்நல்லூர்கி கந்தனைநீ முன்சென்று
வென்மட நெஞ்சே. [காணவா
8. மறையோதப் பெருவேள்வி அகிலதாரு கொழும்புகை
போய்ப்பரந்தே பெங்கும்
நிறையாரும் மணம்வீசி நீவிவானம் கருக்கொகிள்
நிழலுங் காட்டும்
பிறையாருஞ் செஞ்சடையான் பிள்ளையாய்க் குருகாகிப்
பெருமை பெற்ற
இறைவனா மாறுமுகன் நிலையான யாழ்நல்லூர்
இறைஞ்சவாவென் மடநெஞ்சே.

9. இமயக் குமரிமகன் இனவாலையார் சேர
 இயங்கிவரும் நல்லூரிலே
 இதமான மல்லிகை முல்லை சம்பங்கி
 இருவாட்சி செந்தாமரை
 கமகமென வாசனை காற்றினில் உருண்டோடி
 கயல்விழிமக விரிமுடிமேல்
 கரவாது மணம்வீசச் சதுரங்க வீதியில்
 கரமேந்து தமளியத்தில்
 வப்புணல் பூவினொடு செங்கனிகள் பசும்பாலும்
 வளமாக அளிக்குமடியார்
 தமைமறந் துணர்விழந் துருகிடும் பாவனை
 தவமுமெய் மழலையைப்போல்
 ஆமரர்கள் வினைகெடுத்த ஆண்டவப் பெருமான்
 அரிமருகன் அறுமுகத்தான்
 ஆடுகின்ற மயிலிம்த ஆடிவருவான் காரண
 ஆடியார்கள் இடரிகளையுமே.

10. அருவிதரும் செல்வந்தரும் அடியார்க்கு ஆவன
 எல்லாந்தரும் படுதுயர ழிக்கும்
 மருள்நெறி மயக்கம் மங்கிடும் மாண்புகழ்
 பெருகும் மனைநிலம் செழிக்கும்
 கருவுற்ற நாள்முதல் தம்வினை நீங்கக்
 கருதுவார் இடம்படு நல்லூர்
 முருகளி மௌலல் செருந்தியும் வனரும்
 முன்றலில் முருகா வெணுநாமம்.

நல்லூர் முருகன் திருவந்தாதி

காப்புச் செய்யுள்.

ஆனை மரமுகப் பானை வயிறனை
மோனை முத்தமிழ் மூழ்கு மையனை
ஏனைக் கருணங்கள் எடுக்கமுன் நிற்பனை
சோனை ஆருள்பெறத் துதித்து நிகிறேனே.

இயற்பா நூல்

நயங்காண ஞாலத்துயிர் காண வானிஃ
பயங்காணு மிருவிபடாம் நீக்கி - வயநின்ற
அந்தண ராரண மோதமகிழ் வெய்யோன்
வந்தனன் காலை நகிலூர்.

நகிலூர் முருகா நளினமுக வள்ளியுடன்
சல்லாபஞ் செய்வதந் சரிதானோ - எல்லோரும்
பார்த்துச் சிரிக்கப் பங்குகொள் குஞ்சரியாள்
தூற்றித் திரியானோ சொல்.

சொல்லுந் தரமோவுன் சோர்வறிவி னாலவினோ
எல்லையிலா மாங்கனியை இழந்திட்டாய் - கெடில
கயிலேறிச் சுற்றிவர முன்னருன் அண்ணன்
எலியேறிச் சுற்றினான் உலகு.

உலகெல்லா முன்னையுயர் வேலனென நெண்ண
விலகிலா பெரு கொள் வேதனையாகி - ஆலகிலாக்
குடும்ப மலையாடிக் கச்சையுடன் ஆண்டியென
இடுமியை யடையநின்ற தேவ.

தேங்குவளை வீசணந் தெருவீதி தேங்கிநிற்ப
வாங்குவளைக் கையார் வலஞ்சூழி - பாங்கரினே
வாலைக் குறத்தியரை வாகாகக் கையேற்கும்
மாலை நகிலூர் பூங்கா வனம்.

வலஞ்சூழ் குடவயின் வரன்திருக் குன்றம்
மனஞ்சார் குறமகள் வேண்ட இனங்காண்
குறவருக் கஞ்சிக் கொண்டநில வடிவம்
மறவற் கழகேச மதி.

6

ஐதிசுடுமுமை பங்கண் மலர்ந்த திருமுருகா
சதிவேண்டி, மண்ணின் காலடியில் - மிதிவேண்டி.
வள்ளிமணங் கொள்ள வாரணத்தான் செய்த
கள்ளகணஞ் சிறப்புடைத்தோ காண்.

7

காணும் படிக்குக் கலைகண்ட நகிலூரை
பேணும் படிவைத்த பெருமையினால் - வாணி
செந்தமிழ்ப் போதில்சிறை அகாண் டாளாகக்
கந்தா உனக்கே களிப்பு.

8

களிப்புடைய ஈடியாரைக் காக்கும் கந்தவேள்
விளிப்புடனே எந்நாளும் வேகவீசி வழிவழியே
முழுக்காடி மங்கலம் பூங்குடி நிதமுவ
விழுக்கா டடையுந்தீ வினை.

9.

தீப்பொறி யிற்றோகிறித் தெய்வமகள் கைசேர்ப்ப
ஆறுபொறியாகி விளைந்த ஆறுமுகா - ஏறு
மயிலேறியாடும் விளை மாவீரர் நல்லூரே
அயிலேவேற கொண்டாடு மரங்கு.

10

அரங்கில் விளையாடு மம்பலவி மைந்தன்
இரங்கியருள் தருவா நெம்பிராவி சுருங்கிச்
சாதுவராய் போமின்கா ளென்றேன் சயநகிலூர்
தாதுவ ராக்குமித் துதி.

11

துதிக்கத் திருநகிலூர் பூங்கிடங்கின் தெருவித்
மிதிக்க மலர்மணக்கும் மரகாவும் ஐதிக்க
நிலிறும் இருந்தும் கிடந்தும் நடந்துவர
என்றுக் கெடுமா மிடர்.

12

இடரொழிக்க இவ்வண்டு கிண்டி இரையும்
ஊலவிழ் குதப்பூம் பொழிலில் - இடங் கொண்ட
இருவாலை மாதருடன் இன்பவறங் காட்டும்
பெருமாள் மருகனுறை நல்லூர்.

13

நகிலூற கயத்தில் செங்கழு நீர் மொட்டை
நல்லரவின் தலையென்று நம்பி - நுணலும்
இரவிற்பதுங்கி இருவளையு ளடங்கி
அருள்காணு முருகனகம்.

14

அகத்திலும் நினைடியே யாளு மகிலாது
இகத்திலும் நின்புகழே பாடுஞ் - சகத்திலுமு
பொன்மேனி காணப்பொ தியவிழும் பூப்போல
என்மேனி யாகுமே யீங்கு.

15

குணதிகையே நோக்குஞ் செங்கமல மென்னுயிரும்
கணப்பொழுதே நோக்குமி தருமனையே - நிணமொழுக்கச்
சூர்தடிந்த வேலோன் சுப்பிரமண் யனைநெஞ்சே
கார்படியு நகிலூரிற் காண்

16

காப்பினை உள்ளகி கதிருமி கருவினைகள்
ஆப்பினை எண்ண ஊழிந்தேபோம் - மூப்பினை
வணங்கு வார்த்தினை வரனே முருகையா
இணங்குவார் நல்லூர் இனி.

17

இனிநின்று துதிப்பார் தொழுவார் செந்தமிட்
கனிகொண்டு போற்ற நின்புகழை - இனங்காண்
உள்ளம் மலர உணர்வு நெறிப்பட
வெள்ளம் போலருள் நகிலூர்.

18

நல்லவைம் பூதங்க ளைந்தினு மொன்றாகி
அல்லில் ஒளிகாட்டும் தெளிநிலவே - நல்லை
குடிகொண் டமர்ந்த குகனே சண்முகனே
வடிகொண்ட வேலி காட்ட வா.

19

வானாகி மண்ணாய் மறிகூலாய் தீயாய்
தேனா யமிர்தகாய்ச் செங்கரும்பாய் ஊனாய்
உயிராய் உயிரின் ஒளியாய் உறைந்த
அயில்வேற் கையாவெனை யனை

10

அணைக்க வருவான் திருமுருகன் மடநெஞ்சே
துணைக்கும் அவன்வேல் துணையாக - பணைத்துவரும்
பாவங்கள் விட்டோடப் பரிசளிப்பான் மோகதி
தாகங்க னென்றுந்த ணிப்பான்.

21

பாலும் பழமும் பன்னீரும் செவிவிளையும்
நாலுமுட னந்தாதி நான்தருவேன் - சீலமுட
அப்பா வுனக்கே அழகுசெந் தமிழடிமைக்
கெப்பாவமும் வாராது பார்

22

பாலுண்ணும் பைங்கிளியும் பசும்பொறி கொள்மானும்
நாலுகிற மஞ்ஞையுட னாடி - ஓடி.
விளையாட முருகாவுன் வீங்குதோள் நக்கும்
சளையாத காட்சிகாண் நல்லூர்.

23

நல்லூர்ப் பெருவீதி யாதினம் நற்கோட்டம்
சொல்லு தமிழ்மணக்குஞ் செஞ்சோலை வடில
பாவாணர் ஒதுகின்ற பண்ணோசை எங்கும்
தாவாநிறை செல்வந் தான்.

24

தழ்ந்து குறைபிரந்து தக்கவரம் வேண்டி
வாழு மடியாரை வாழ்விக்கும் - வீழ்வில்
முருகன் வேற்கையால் முந்தைப் பழவினையை
அருக்கன்போல் காய்வா னவன்.

25

அவனைக் காண் குறைநெஞ்சே அடல்வினைகளோட
அவன்கண்டா லைப்புலனு மடங்கு - அவனே
பஞ்சபூ தங்களாய்ப் பரந்திருப்பான் நல்லூரில்
அஞ்சவ தேனை அறி.

26

அறிதுயிலி மாயோன் ஈருகன் முருகன்
செறிவனைக்கை யாருடன் சேர்ந்து நெறிநின்ற
பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவார் தரிமை
அறமுடன கரைசேர்ப்பா னாங்கு.

27

ஆழியான் பாதம் பணிந்துவரு மம்பாள்
மேழியர் செகுவம் மிதக்கவே - கூழிதொல்லை
நீக்கிக் குலங்காக்கும் குறன்வாழ் திருநல்லூர்
ஆக்கி யருள்தருமே யறிந்து.

28

அறிந்தைந்து முகிடைக்கி யாய்மலர் கொண்டேத்தி
நெறிநின்ற மனத்திராய் நின்று - அறிந்தவன்தன்
பேர்பெருமை யோதிப் பீடுநல்லூர் காண்பார்
சீர்பெருகிஞங் கந்தன் கழல்.

29

கழல்தொழுது கண்ணரும்பிக் கருத்தழிந்து நிற்பார்
அழல்கொண்ட நெஞ்சத் தாராயினும் - "விழலுக்
கிறைத்த நீர்" போல வீண்போகா தாங்கே
நிறையுமாங் கந்த னருள்.

30

அருள்புரி சிந்தை அடியார்மேல் வைத்துப்
பொருள் பொதிந்தபுத்தி தருவான் - இருள் கெடுத்து
நோக்கினால் நோக்கி நுண்ணொளியிற் பிடம்போட்டு
வாக்கினால் தந்தருள்வான் வரம்.

31

வசையறியா நல்லூர் இசைமுகந்த செவியும்
நசையிலா விசைதெரிந்த நாவும் - திசைமுகந்த
தேவாரதி தெருவும் தேவேந்திரன் நாடாய்
பூவாரஞ் சுமக்கும் பதி.

32

பதிகண் டறிமனமே பசியமநதை சுற்றிவர
நிதிகொண் டெயர்ந்த நெடுமாடம் - கதிவேண்டி
பொறியைந்து முள்ளக்கிப் போதுநீர் கையேந்தி
நெறிநிற்க நல்லூர் நினை.

33

நினைப்பார் நெஞ்சில் நிலையாக நிற்பானை
அணைவீ ரநுதினமும் நல்லூரில் - துணையாய்
நெஞ்சினிருள் கெடுத்தது நெடியவேகி ஒளிகாட்ட
அஞ்ச வருவதொகை நிகி.

34

இருந்தண் கமலத் தெழிதீமலரி னுள்ளே
இருபெண்கள் அள்ளி யேந்த - ஒருமுகமாய்
ஆறுமுகம் காட்டியா ழாறிடங் காட்டும்
பேறுபெற நல்லூர் பிணி.

35

பிணித்த வடம்பூட்டிப் பெருந்தேர் மேலேற்றி
அண்பூண்ட அப்பன் முருகன் - பணிசெய்யும்
பக்தர்களே வாரீர் பார்தேர் வடமிமுகிக்
சித்தர்களா வீர்நல் லூர் சிறந்து.

36

சிறந்தார்கி கெழுதுணையாஞ் செங்கண்மாலி மருகன்
மறந்தாரை மானிடமாய் மதிப்பான் - மடனனமே
வந்தாரை வாழ்விக்கும் வலிலவனே நல்லூரான்
எத்தாலு மவனைநினைந் துருகு.

37

உளதென் றிறுமாந்து ஒய்யாரந் பேசித்
தளர்ந்து முதிர்வடைந்து கூனி - அளப்பரிய
பிணிகன் தலைக்கேறிப் பேயாட்டங் கொள்வார்
கணிப்பரோ கந்தன் கழகி.

38

கழலொலி கந்தன் திருவடிகள் நல்லூர்
நிழலிகாட்ட நீடு நிலையார் - அழகிசார
அங்கமுருகி அறிவழிந்து மெய்சுருங்கிப்
பகிகப்படு வாரிவரைப் பார்.

39

பார்நீருகி கடியிகி பணைப்பூதம் தவினை
கூர்வேலால் கொன்ற குமரன் - பேராகத்
திருமுரு காற்றுத் தீந்தமிழ்ப் படையை
உருகி வேண்டினனே யுவந்து.

40

உணர்வாரோ உண்பெருமை உலகநீது ஊழி
உணர்வாரு முண்டே உணர்வில் - உணராப்
பித்தர்கள் போற்கிடக்கும் பித்தர்களு முண்டே
பித்தன் மதலைப் பிறப்பு.

41

புகழ்வாய் புகல்வாய்நீ பூங்கடம்புதி தொடையனை
இசுழ்வாயோ ஏத்துவாய் நெஞ்சே - பெருநிலத்தில்
கல்லும் மலையும் கனைகடலும் காற்றும்
புல்லும் நெருப்பு மானான்.

42

மானக் குரம்பை யுள்புகு மலம்நீக்கி
ஞானச் சடர்காட்டும் நல்லூரிசி - மோன
நிலைகலைத்த பழனியான் நேரியர் தம்முடனே
சிலையுருவில் நிற்கின்றான் சிறந்து.

43

சிறந்தவர் சிந்திக்கும் செங்கோடன் நாமம்
மறந்தாரை மண்ணுலக மேற்குமோ - துறந்தாரின்
சிந்தனையிற் பேசும் திருவளிக்கும் சிவமளிக்கும்
பந்தமற நிற்கும் படிந்து

44

படிந்துவரு மருள் வெள்ளம் பாரோங்கு நல்லூரில்
மடிந்துவரு மிடியடிபார் மனத்தில் - வடிந்து
தேரோடும் வீதித்தெரு வெங்கணும் நிறைந்து
காரோடு சேருமே கலந்து

45

கழலொன் நெடுத்துகி கடுவவுணன் தலைமேகி
சுழலும்படி விட்ட தூயோன் - அழல்ககிக
வேலெறிந்தே யசலம் வெடித்துப் பொடியாக்கும்
பாலனவன் புராணம் படி.

46

படிக்கும் பொழுது பதியமைந்த நல்லூர்
முடிக்கு மேல்கார்வந் துரிஞ்சி - வடிக்கும்
சந்தனநீ ரெங்கும் சலசலவென ஓடி
ந்தனைவ செய்வார்க்கு வளம்.

47

வளம்பூண்ட கந்தன் கந்தப் டிராணத்தை
தளங்கொண்டார் கேட்டுப் படிக்க — உளங்கொண்டார்
ஒளிகண்டு உள்ளம் உறுதோய் தவிர்ந்து
பழிநீக்கி வாழுவார் பணிந்து. 48

பண்டைப் பெரும்பதியை நோக்கிப் பழிவாவம்
மண்டுமோ எல்லாம் மறையுமே விண்டு
தேவர் தொழநின்ற திருடாழ் நல்லாரைப்
பாவுதல் நல்லோர் பணி 49

பணிந்தேன் திருவடியைப் பைங்குவளை கொண்டு
அணிந்தேன் திருமுடியில் அன்பாய் துணிந்தே
புரிந்தேனுள் திருநடனம் போதுகூவி நல்லூரின
இருந்தேன் வாழ்த்தேத்த இன்று. 50

இருவாலை பொன்முலையா ருடனிருந்த முருகற்குத்
திருவான அபிடேகம் செய்யுநீர் — உருவோடி
நல்லூர்கி முருநீர் புதுக்கோழுந்து பூங்கமுகின்
எல்லை தடவுமா மினிது. 51

இனியவ னைக் காண விரவுபகல் தொண்டர்
கனிச்சூதம் பூவிறைக்கும் நல்லூர் - இனிதோடிப்
பாலும் பழமும் பாகும் செந்தனும்
நாலும் கொடுபார் நபந்து. 52

நயந்துதிரு நல்லூரில் நான்மறைக ளோத
வியந்து வருமடியார் வேண்டி - இயைந்து
தொழுதேற் றித்துதிக்கத் தாயனாம் முருகனை
வழுவினா துரைக்கும் வேதம். 53

வேதத்தி னுட்பொருளான் விண்ணவர்தம் மெய்ப்
[பொருளான்
பாதந் தொழுவார்க்குப் பரிசளிப்பான் - போதம்
அடைவார்கி கணிகலனா மாறுமுக னென்றும்
அடைவாரை அறிவா னாய்ந்து. 54

ஆய்ந்து கொண்டாதிப் பெருகானம் முருகனை
வாய்த்த மனத்திருந்து விலார்கன் ஏய்த்ததம்
மெய்கூந்தம் நீக்க முயன்றால் தாமுந்தம்
உய்கூறம் காண்பார் உணர்ந்து.

65

உணர்ந்தடையிலே மேலொருநாள் உள்ளம் படிய
அணங்கவரு துன்பங்கள் அழிய - விணங்கி
வருநல்ல ராளா வெம்மூள்ளம் புகுந்தாய்
திருநல்லூர் சிறக்கச் சென்று.

58

சென்று வணங்குமினே சீர்பெருகு நல்லூரை
நின்றுவினை கெடுப்பால் நெடுவேலன் என்று
கடிகமலத் தானுங் கண்முன் றுடையானும்
அடிகமல மேத்து மகம்.

57

மங்குலிதோய் மாடமணி மண்டபத் தானை
கங்குலி புகுவாருந் காம்பணிவார் திங்கள்
முடியேறு வானும் முகுந்தனும் முன்னவனும்
அடியேறி நிற்பா ரணைந்து.

58

படைபுய ராற்றறி பரமனின் பாதி
விடையேறு பாசனன் விடை - மடியினிலே
தவமு மறுமுகச் செவ்வேளைக் காணத்
திருவருள் நல்லூர் திரி.

59

தினையிபுன நங்கையிலே திகைத்து வருந்தி
வனம்புற மானை வளரக் - கனவிலே
ஆண்ணன் துணையுடனே யானவளை வேட்டாய்
எண்ணுக் பொழுதிது என்.

60

எம்மண்ணி லெய்மை எடுத்தெறிந்து நிற்பார்
இம்மண்ணிற் குரியரோ ஈங்கு - எம்மண்ணைக்
காக்க முனைந்த கழல்வீரர் தம்முடனே
ஆக்க அருள்தருவா யறிந்து

61

அறிந்தே யுனதுநல்லூர் ஆடைந்தார் காவீரர்
வெறிகளம் நோக்கி விரைந்தார் - விறலுடை
சடுகலனைத் தூக்கினார் துடித்துவிழ மாற்றாரைப்
படுகளத்துப் படுத்தினார் பணித்து. 62

பண்ணவர் பாராட்டும் மாப்பாண பெருங்கூலத்தார்
விண்ணவரின குலங்காத்த வேலனுக்கே - மன்புகழும்
நல்லூர் பெரும்பதியிடை நாட்டினார் பெருங்கோயிடை
எகிலோரும் ஏற்றித் தொழ. 63

தொழுந்தொண்டர் அடிப்பொடி தொட்டுமகிழ் வேலை
ஆழுந்தொண்டர்கி கிரங்கி அருள்வான் - எழுவானில்
அவன்பூசை காண வடைமின்காள் நல்லூர்
பவலோருக்குத் தமிழேறி பட. 64

படைத்தமுனி யகத்தி யற்குப் பைந்தமிழி நிலக்கணத்தைக்
கடைந்து கொடுத்த கழவிமுருகன் - ஆடைந்த
நல்லூரைக் காண நாடுங்கள் ஊனிதர்களே
எல்லாரும் ஏத்த வினிது. 65

இனியவனை யென்கருணை வள்ளலை இந்தாயேன்
கனிந்த மனத்திருத்திக் காண - இனித்துணை
நல்லூரா னென்று நாடினேன் நற்பேறு
ககிமலை போலிவளரக் கண்டு. 66

கம்ப னனித்த காவியனும் இராமகதை
வம்புகளை யள்ளி வழங்குநரும் - செம்புலமாய்
நல்லூரிற் கோட்டம் நலமறிந்தே யமைந்தார்
பல்லோரும் கந்தற்குப் பணிந்து. 67

துணைவருவாய் நாயகமே தூயகயில் வாரணமும்
இணைந்து வருவேலுக் கிணைக்காக்க - பனைந்துவரு
துன்பங்க ளோட துரிதவருள் செழிப்ப
இன்பம்பே ரின்பமதாய்தி தா. 68

தாவுமயி லேறுஞ் சண்முகனே சடாச்சரனே
வாவுமிரு கணினியர்கள் வாசவனே - மேவிவரு
மாமணிகதை சொல்லும் வகிலுனர்கள் வாய்த்தமிழை
ஆர்வமுடன் சுவைப்பாய் ஆங்கு. 69

அரும்ப தொடையணிந்து அன்பென்னு மலரிட்டு
வரம்புதிராச் செந்தமிழை வளையாக்கி - இரங்குந்
தந்தி இசைமீட்டி நல்லியற்பா தந்தேன்
சந்தி முழங்கவே தானி. 70

தானொருவ னாகித் தனிவேகி கைக்கொண்டு
மான்முரையும் னேலான மங்கையை - மோகமுடன்
புனத்தி லுரையாடிப் புழைக்கை யானுதவ
மனத்தி லிருந்தினனே மலர்ந்து. 71

மலர்ந்த பூக்கொண்டு மனமுருகி மயங்கி
அலர்ந்த அருள்முகந் தாவென்று - கலங்கு
மடியேனைக் காத்தருள வந்த செவ்வேள்
அடிவருடி நின்றேனே யினறு. 72

இன்றே கழக்கண்டே னேழ்பிறப்பு மோட
பொன்தோய் வரைமார்பைப் புலிலினேன் - ஆன்று
திருவருளைக் கண்டு தெளிந்தேன் தேடரிய
முருகபுகழ் பற்றியதென் மனம். 73

மனத்துள்ளான் நகிலூரான் மாகடம்ப னென்றும்
நினைத்தவறறை யெல்லாம் நிறைப்பாவி - அனைத்துலகும்
போற்ற நின்றுநாடுவாவி போர்க்குளத்திக் முருகன்
ஏற்றவழி யமைப்பாவி இயைந்து. 74

இருந்தன் கடம்பத் திருமலரி னுள்ளே
மருந்தாயி ருக்கும் மால்மருகா - அருந்தவுனை
வகிவினைக ளோடும் வந்தபிணி யுதிரும்
எல்லையிலா வின்ப மெழும். 75

எங்கள் கதியே ஏறுகைப்பா னிளமைந்தா
சங்கம் வளர்த்த தமிழ்முதலிவா - பொங்குபுகழ்
நங்கையுமை பதியீந்த மறைக ளனைத்தும்
தங்குமன ஹெமக்குத் தா.

76

தாவடிக்கொக் குவிலில் தனித்திரு வாலையுடன்
மேவிவர வுடுவிலாவி மேலசைய - மாஞ்சோலை
நல்லூர்ப் பெருங்கோயில் மாவீதி நகருகையின்
புல்லு மடியாரைப் புகழ்.

77

புகழ்வேனென் பொலிதமிழ்சலி பூக்கடம் பாணை
இகழாயென் மடநெஞ்சே ஈங்கிதனை - திகழ்வாரி
நீரும் மலையும் நீள்விசும்பும் காற்றும்
ஊரும் உயிருமேற் றான்.

78

ஏற்றானிவ் வெளியேனை எங்கிருந்தோ வந்து
நீற்றால் தடவிநிழலி காடிகி - கூற்றுவனை
இதுவரையு மிவனைத் தீண்டாதே என்றானை
எதுவரையிற் காண்பே னினி.

79

இடரார் படுவார் எழுமனமே என்னையின்
தொடரநீ பாடுவாய் உனதுதியை - படரும்
பைந்தமிழைக் கேட்கும் பசுமைநிலை தந்தே
வந்திக்க வருவாள் வணங்கு.

80

வணங்கி யுன்னைத் தொழுவார் வழுவா
திணங்கு மெய்யடிய ரேயாவர் - மனமே
வின்கொடுத்துக் கண்ணெடுத்து மண்ணெந்த சீரான
நன்மருகன் தன்னையே நாடு.

81

நாளும் பொழுதும் நாயேன் நினைத்தழவே
ஆளும் பொழுதியலயே என்செய்வேன் - கோளும்
பற்றி நிகிறெனனைப் படுபாசத் துள்ளிமுக்க
ஏறிடுக்கே இவ்வாழ்வு ஈங்கு.

82

குன்றுபொரு கோபுரமும் கொடியாடு மாடமும்
நின்று நிழலிகாட்டும் நல்லை என்றும்
சந்து விரையும் சவ்வாதின பெருமணமும்
வந்துமல ரலர்த்தும் மாண்டி.

83

மாபொன் முடியாணை மங்காத பேராணை
மாவேற் கூடராணை கனம்நெகிழ - மாதவத்தாள்
மாதாபி தாவாக வைத்தேனென் னுள்ளத்தே
மாமுருகன் காக்க வினி.

84

இனிதின்று நின்பெருமை யாணுரைப்ப தென்னே
தனிநின்ற சங்கரா மூர்த்தி - பனிநீர்
தலையுலவு செஞ்சடையான் வித்தே நான்கு
தலையாணைத் தலைவணங்கச் செய்து.

85

செய்த தவத்தினால் செவ்வேள் மாகிகதையை
உய்யு மூலக முவக்கவே - ஐயனே
கச்சியப்பர் காட்டினார் கருணை பொழியும்
உச்சிக் கந்தப்பு ராணம்.

86

புராண வழிகேட்கும் புண்ணியர்கள் நல்லூரிக்
தருணத்தே நின்று தலைவணங்கத் தாவாரன்
வெற்றி வேலுடைவான் விளையாடுமாதி கதையைப்
பற்றுற்றோர் படனமாய்க்கேட் பார்.

87

பாரிற் றமிழுணர்வும் பற்றுமை யுன்னனையும்
வாரிக் கவியை வளமாக்க - விதத்தறிஞர்
போற்றிப் புகழப் பொன்வேலோய் நல்லூரில்
ஏற்றி யருள்வா யெழில்.

88

எழிலாரும் பேரொளியே ஏற்றமுனிக் கோர்மருந்தே
பழிசாரா ஞானிகட்குப் பதப்பொருளே - செழிப்பான
முத்தமிழின் காவலனே முதுநல்லூர் வேலவனே
எந்தனுக் கேனிந்த விதி.

89

விதியனைந்து நாடி வியந்தெழுந்த சிந்தை
மதியுரிஞ்சுமி வான்முகடு பார்த்து - கதிர்மிகுந்த
கொம்பேற ஓடும் கொழுந்ததே போன்றதே
அம்முரு நல்லூர் மனம்.

90

மனத்துள்ளாண் நல்லூரான் மாலிமருகன் என்றும்
நினைப்பவர்க்கே நீலவேலி காட்டுவான் அனைத்துயிருதி
தேவாதி தேவனை என்னும் முன்னொருகால்
மாவைப் பிளந்த மகன்.

91

ககனே சீவனியற்கை மருகனைந்த முருகே
இகத்துள் முருகனை இட்டார் - அகத்துள்
வைத்தாண்டார் வணக்கினார் வரம்பெற்றார் அடியார்
பைப்பாந்தன் குடினார் பாலன்.

92

பாலன் திருப்பதியாம் பசஞ்சோலை நல்லூரில்
கலாயுதகி கொடியோன் கண்விழித்தாவி - சாலச்
சிறப்புடைய தமிழீழம் செழிப்ப நம்கைகேல்
பரப்புடைய சிங்கர் படை.

93

படையாழும் மாவீரர் பாலன் முருகனுடன்
தொடைபூட்டி யேந்துந் தூவயிலாவி - மிடைந்து
குலமழியச் சிங்கக் கொடியழியப் பார்த்திருப்பார்
பலமழியாச் செந்தமிழர் பணிந்து.

94

பண்டைப் பெரும்பதியாம் பாருரைக்கும் நல்லை
கெகண்டிங்கு வாழும் குமரேசன் எண்டிசையுந்
கூறாக வேகவிட்டுக் குண்டர்களைத் தேய்ப்பான்
மாறாகத் தமிழர்கேல் மாக.

95

காலை தொடுத்திப் பாதமல ரணிந்து
காலை தொழுதெழுமின் கைகோவி - ஞாலம்
அடங்கும் வைவேலி அடலேறு கந்தன்
மடக்கித் தமிழீழம் தர.

96

தரமில்லாப் போரைதி தரமென்று சொல்லி
உரமில்லா ஊனர்மேல் உரைக்கின்றார் - செருமுகத்து
முருகா அறியாயோ முதுதமிழர் படும்பாடு
ஒருகாடி உயிர்காப்பா யுவந்து.

97

உவந்து உணைத்தொழுது உய்யவே யடியேனை
இவர்ந்திங் கேயினனும் இருக்கின்றேன் - நகர்ந்து
வருநாடிகளோ கொஞ்சம் வலிமையும் கெட்டேனை
இருக்கின்றா பெண்ணோ டிரு.

98

இருப்பு னைங்கொண்ட ஈனன் கனியால்
பொருப்புருவு வேலோனைப் போற்றினேன் - மருப்புருவு
அண்ணன் அருகிருப்பான் ஆனதினா லடியேனை
எண்ணமெகிலாம் நல்லூர் எழும்.

99

என்றும் மறந்தறியே னெனநெஞ்சதி தேவைத்து
நின்று மிருந்தும் நெடுவேலை - என்றும்
நிலையிலே கண்டு நாவுக்கரு ளேற்றி
நிலையிலே பெற்றேன் நயம்.

100

வேறு

வேழ மாமுக வேந்தனை விண்ணவர்
வாழ்த்தி வணங்கும் வகிலைப் பங்கனை
ஆழ சுறிவிலி ஆக்கிய நல்லையில்
ஆப்பவ நந்தாதி ஆட்சியை வேண்டினேன்

1

நல்லைச் சுடரே நம்பினேன் நாயகனே
எல்லையிலா இன்பம் ஈவோனே - முல்லை
முறுக்கவிழ்ந்த பூச்கூட்டி முன்னையினை களைந்தேன்
இறுக்கிப் பிடித்தே னிருதான்.

2

மூப்பு மறந்தேன் முருகனே பென்றிருப்பேன்
ஆப்பு அழிய அரற்றுவேன் - நாப்பன்
நல்லூரி லுன்னடிக்கீழ் நானிருப்பேன் நச்சி
எல்லாரும் பார்த்து இனிமய.

3

செவிக்கின்ப மாவதுஞ் செவ்வேள் காக்கதை
புவிக்கு மதவே புண்ணியமாம் - கவிக்கு
ஹனுநீதி நிறைபொருளாய் வைத்தார் கச்சியப்பர்
தனது நிதிகாட்டும் தற்பு.

4

சுயம்.

செந்தமிழன்னை என்ற செந்தமிழ் மக்களே

செந்தமிழ் அளவைக்கீழார் தரும்

செந்தமிழ்மதி

— 0 —

இது நல்லூர் முருகனது அந்தாதித் தோத்திரப் பாடல். ஞான் இணைந்துவரும் ஒரு சிற்றுரை விளக்கத்திற்குரியது. விளிப்புக்குரியது

நம்மைப் பெற்றெடுத்து, ஆவன எல்லாம் செய்து பரிவுடனும், பண்புடனும் காத்து வளர்த்த அன்னை யினுமினிய தமிழன்னையே! உனது வாட்டம் கண்டு நெஞ்சம் பொறாது கொதித்து வருந்தி, எழுந்த ஆமை சக்தி செந்தமிழ் இளைஞர்களை நங்கையர்களை விளித்து அடியேனை எழுதத் தூண்டிற்று. இது எம் அன்னை தமிழ்த் தேவியின் கூற்று.

அறிக; நெறிநின்ற மொழி தமிழ்மொழி, கற்றோர் வியக்கும் மொழி, காண்காலமறியாத மொழி, சிவ மொழி, தவமொழி, அறமொழி, தமிழர் நாவிலூரும் மொழி, இனிமை மொழி, இயல்பு மொழி, உருக்கு மொழி, உணர்வு மொழி, எம் மொழிக்கும் இல்லாத அற்புதங்களை அதிசயிக்கத்தக்க ஆதாரங்களைக் கொண்ட மொழி. அம் மொழியில் அரிய பெரிய சங்க நூல்களிலும் பத்துக் காப்பியங்களிலும் பல திற ஆய்வு நூல்களிலும் பிற மொழி இலக்கிய பனுவல்களிலும் "நுண்மாண் முளைபுலம்" போய் பெரும் தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்த நல்லியல் வல்லாரோடு ஊறி ஆராய்ந்து அறிந்தபோது அந்நூல்கள் மாட்டு மலியக் காணும் அறிவியலுக்கான தமிழர் நாகரிகத்திற்கான, வாழ்வுக்கான வளம் மிக்க விழுமிய அரிய கருத்துக்களும், தமிழ்ப்புலவர், பேரறிஞர், நாவலர் என்பாரின் விழுப்பம் மிக்க உட்பொருளுணர்வு ஊற

றுக்களும் உரைகளும் அனப்பரிய இன்பத்தை அகத்
துமி புறந்தும் ஆர்வப்பாட்டுடன் எமக்குத் தந்தன.

காலங்காலமாக வறுமைகிஞ்சு வசடி செம்மையாய்
வாழ்ந்து நிலை தளராதது "கற்றது கைம் மண்ணை
வாக" தமிழண்ணையின் அடித்தளம் தழுவி கனிந்து
பெற்ற இன்பச் சுவையில் இருந்து தமிழ்மொழி, தமிழர்
தமிழகம் எங்கள் சொத்து என்பதைக் கண்டோம்.

இப்பெரும் ஆற்றல் அமைப்புகள் எம்மைத்தட்டி
யெழுப்பின. நின்றும் இருந்தும் நடந்தும் எத்தொழில்
புரியினும் எம் நினைவுகள் முப்பெரும் அமைப்பு
மாட்டுத் தோய்ந்து தோய்ந்து எழுவதாயிற்று. இம்
மூன்றற்கும் வந்த தாழ்வுகண்டு எம்முள்ளம் உலை
யெனக் கொதிக்கிறது. கொதித்துக் கொண்டேயிருக்கி
றது.

என்னே! ஆன்று அரியணை அமர்ந்து ஆண்மை
புடன் ஆணை நடாத்தி ஆறம் ஒம்பிய அரிய எம்
தமிழண்ணை அவள் பெற்ற தமிழினம் தங்கிய தமிழ்
மண் தமக்கூரிய பொலிவு புகழ் பூரிப்பத்தினையும்
இழந்து அடிமையாய் வாழத் தமிழ்ப் பெருங் குடிக
ளாகிய நாம் ஏற்றுக்கு இங்கு வாழவேண்டும். நெஞ்சு
ரமின்றி வாய்ப்பேச்சில் வீரம் காட்டுவதாக என்ன
வினையப் போகிறது? காலத்தில் நாமுப் சிந்தித்தோம்.
காலம் அமையவில்லை. சிந்திக்கச் சிந்திக்கக் காலமும்
ஒடிவிட்டது. சிந்தனையின் மேல் தெளிவடையகாலம்
எமது இளைஞர் கையிலே ஈற்று முடிவாம். இருசுடர்
வீழினும் அஞ்சாது உயிர் உள்ளவரும் தமிழ்த்தாயைக்
காத்து தமிழினத்தை ஏத்தி தமிழ் மண்ணை எல்லை
கண்டு தமிழர் நலம் பேணுவோம். தமிழண்ணைக்கு
அழிவிலாத நகிலரண் காணுலோம் என்ற
உறுதிப்பாட்டுடன் மாபெரும் பணியைச் செய்ய
ஒரு மாவீரன் தலைமையில் கீழ் கூடிவிட்டார்கள்
மாவீர இளைஞர்கள். அவர்கள் பணி நடக்கட்டும்.
பாவ ஆட்சியைத் தகர்க்கட்டும்.

கேலும் மேலும் ஆற்றல் பெற்ற இளைஞர்கள் அனைந்து அறப்போராடி தமிழினனையும் தமிழ் மன்னையும் தமிழரையும் ஆட்சி பீடம் ஏற வைப்பார்கள் என்ற உறுதி உண்மை. இந்த அளவைக் கிழாரின் சிந்தனை ஆட்சி ஆகும்.

தமிழன் ஆளுமை கண்டே அகக்வேண். தமிழன்னை ஆட்சி கண்டே அகக்வேண். தமிழன் தமிழனாக வாழ்வது கண்டு பூர்ப்பேண். இது ஆசியுரை. நிறைவேறப்பாட்டுடைத்தலைவனாகிய குமரவேலி வேல்கொண்டு விளையாடி வெற்றி காண்பான்.

நம் முநீதைப் புலவர்கள் நாவீறு பெற்ற நகிலிசைப் புலவர்கள். தமிழிலக்கியங்களை ஆக்கும் பொழுதும் தம் உள்ளத்திலுள்ள ஐறிப்பை வெளிப்படுத்தும் பொழுதும் கற்பனைத் திறங்களும் சொல்நயம், பொருள் நயம், இன்பரசம் யாவும் ஒருங்கே கெழுமுமாறு புனைந்து கற்போரை கற்றாரை, தலைவயம் ஈர்த்து இன்பத்தை ஈர்த்து அன்பும் அருளும் பிறக்க நகிலொழுக்கப் பண்பை நாட்டும் பெற்றியர் ஆயினார்.

புலமைப் பெருமக்கள் தாம் ஆக்கிய காப்பியங்களில் ஆறவுரைகளும் வாழ்வுக்குயர்ந்த அறிவுரைகளும் ஆவற்றை உய்த்துணர இடையிடை கிளைக்கதைகளும் பொதிந்து வைத்தனர். அவை கற்றார் தெஞ்சைக் கரைக்கும் பெற்றிமை மிக்கதாய் திகழுகின்றன.

பாரதம், இராமாயணம், மணிமேகலை, சிலபிபதி காரம், சங்கநூற் தொகுதிகள், சிந்தாமணி, பெருங்கதை பிழைந்த நூற்படைகள், எல்லாம் காலம் வருமுன் காலத்திலே தூக்கி எறியப்பட்டன. ஆங்கில மோகம் ஆந்நியர் ஆட்சி உழைத்து ஊன்வளர் குடத்திற்கு உருவேற்றிய காலம் கலையை மறந்து மொழியை மறந்து ஆறம் மறைய அறிவு மறைய

ஆண்மையும் மறைந்தது பெண்மை அடங்கியது. ஏன் நல்லெழுவை வாய்ந்த இத் தமிழன் செய்த வினை தமிழினம் தன்னை யார் என்பதை மறந்துவிட்டது.

காலமொன்று வருக, ஆக்காலம் தமிழர் வீறு புலம்படும். அதற்கென ஒருவன் வருவான். தேவர் கள் இடர்பட்டபோது நரக்கங்களக் கொல்ல ஒருவன் அவதரித் தான். அதேபோல தமிழர்களின் இடர்ப் பாட்டை நீக்க ஒரு தமிழன் வந்துவிட்டான்.

காலமொன்று வருகிறது. அதுவரையும் யானும் உடனிருந்து பார்மிபேன் என்ற நப்பெண்ணம் நாற் பது ஆண்டுகளுக்கு முன் ஆடியேன் நெஞ்சில் திங்கள் மண்டலத்திருந்து வெள்ளிக் குடத்திலே தீம் பாடல் சொரிவதுபோல நீப் படிந்தது. எப்பொழுது வருவோ எம் தீந்தமிழ்க் காவியங்கள் தெருவிலே. ஒவ்வொரு தமிழன் வாயிலிருந்தும் தீந்தமிழ் ஒசை ஒந்மோ என்று நினைக்கும்படி காலம்வந்துகொண்டிருக்கிறது

தமிழன் ஆட்சியை அமைக்க ஒருவன் உதிப்பான். அவனால் இது ஆகுமீ. பழைய தெய்வ சரித்திரங்கள் இதற்குச் சான்று. பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாஸ்திரங் களிலும் இதற்குச் சான்றுகள் பல. உதித்த தலைவ னால் தமிழன்னை அரியனை ஏறுவாள் தமிழினம் தலை நிமிரும் மகிழும். காப்பிய ஒசை கரைபுரண் டோடும். ஈழத் தமிழகம் எங்கு பார்த்தாலும் தமிழ்ப் பேச்சு, தமிழ் உரை, தெய்வப்பற்று, இன உலர்ச்சி காணக் காணக் கண் மலரும். நெஞ்சம் இனிக்மும். நேர்மை படிவாமும்.

ஆனந்தம்! அருவருப்பிலிவா ஆனந்தம்! பிறநாட் டார் ஈழத் தமிழகத்தை அறிவார். பிறநாட்டு ஆவ ணங்கள், விஞ்ஞான வெளிப்புரைகள் ஈழத் தமிழகத் தில் நடைபோடத் தொடங்கிவிடும், மொழிபெயர்ப்பு, சிறந்த தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள், சீரான தமிழ்மொழி

ஆக்கங்கள், அறிவுரைகள், புலம்பாடு மிக்க புது கவிதைகள், இறைவனாகத்திற்குரிய இணையற்ற செம்மொழித் தீந்தமிழ்த் தோத்திரப் பாக்கள் எல்லாம் ஆகும்.

"பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாஸ்திரங்கள் தமிழ்மொழியில் பெயர்த்தல், இறவாத புகழுடைய பிறநூல்கள் தமிழ்மொழியில் இயற்றல்" இது கவிஞன் பாரதி சொன்ன பைந்தமிழ். இன்று நனவாகின்றது. உதாரணமாக தீவிர இளைஞர் ஆசிரமமாகிய "உலக உலா" சிறந்தது. ஆட்சிபீடத்தை அமைக்க வழிகோலுகின்றது புலமை மிக்க பன்மொழிஞானர் அமைத்துக்கொடுக்க ஆக்கபூர்வ விஞ்ஞான இலக்கிய ஏடாக வெளிவருகின்றது. படித்துச்சுவைப்போருக்கு பல்லறிவு ஊட்டுகிறது. தமிழ் இளைஞர் இயக்கத்தின் புனையல். அள்ளி அள்ளித் தெளிக்க அழகு தமிழ் வளரும்.

கவிவியின் ஆட்சி கற்றோர் வசமும் கலைஞர்களிடமிருந்து தான் வெளிவந்து, பின்வரும் பரம்பரையினரிடம் தட்டுமுட்டின்று வளர வேண்டும். இதற்கே நம் நாடும் எம் மொழியும் நம் குலமும் ஒன்றுபட ஒன்றென வாழவேண்டும். அறிபொழுது நம் நாட்டை யார் அபகரிக்க முடியும். யார் அடக்க முடியும். யார் தாக்கமுடியும். யார் தாங்க முடியும். தமிழ்மண், சமுதான் ஒன்றுபட்ட மண்ணென்று தரணியில் பரவி தலைநிமிர்ந்து தனித்து வளரும் காலம் தூரம் இல்லை. தமிழ்மும் எங்கள் தாயகம். தமிழ்மே தோக்கு தமிழர் தாயகம். தமிழர் ஆட்சி தமிழர் மாட்சி. தமிழா, விழித்திரு. தமிழ்மும் காண்போம். இது ஆளவைக் கிழவனாரின் ஆசியும் ஆற்றல் உரையுமாகும்.

